

D ů v o d y:

Nesprávné posouzení právní spatřuje dovolatel v tom, že odvolací soud neuznal, že mu dodáno bylo víno jiné, než objednané, a že se nezabýval touto jeho námitkou. Podle čis. 4 Šu 503 c. ř. s. uplatněný důvod dovolací jest opodstatěn, byť i nebyla správnou dovolatelova výtkou, že se odvolací soud nezabýval jeho námitkou, že mu bylo dodáno aliud. Odvolací soud vyslovil, že dovolateli nebylo dodáno něco jiného, poněvadž mu bylo dodáno víno tokajského původu, jakým jest samorodné, tedy v í n o n á l e ž e j í c í k t é m u ž d r u h u, ovšem ne tak dobré jakosti jako víno, které jest označováno jako samorodné, a z toho usoudil, že nejde o aliud, poněvadž jakost není ještě něco jiného, nýbrž spadá pod pojem vady. Bylo však zjištěno, že bylo objednáno tokajské víno samorodné, ale že bylo dodáno víno neodpovídající této známce, totiž víno sice také z tokajského kraje, ale řezané obyčejným vínem bílým jiného původu, a že není přípustno, aby takové víno, jaké bylo dodáno, bylo dodáváno pod značkou »Szamorodenské«. Z toho vyplývá, že byla objednána species, ale dodáno bylo něco jiného, že objednáno bylo výslovně samorodné, ale dodáno bylo víno, jemuž tato značka nepřisluší. Tu tedy nejde o nedostatky jakostní podle čl. 347 obch. zák., jehož proto nemůže býti použito v tomto případě, proto musí tato věc býti posuzována podle zásad o nedodání objednaného, jakož i podle zásad o zaslání neobjednaného zboží. Poněvadž žalující strana nedala dovolateli objednaného zboží, nemůže se domáhati jeho zaplacení, zvláště když také bylo zjištěno, že dovolatel dal došlé mu víno žalující straně k dispozici.

Čís. 5775.

Nárok poškozené dle Šu 1326 obč. zák. na náhradu za zohyždění není zahrnut v nároku na bolestné. Nárok na odškodné za zohyždění nelze přiznati, jsou-li ostatní důchody, přiznané poškozené, zejména i důchod jménem ušlého výdělků, takové výše, že by sotva mohly doznati zvýšení s ohledem na zohyždění poškozené.

(Rozh. ze dne 18. února 1926, Rv I 1978/25.)

Žalobkyni byly při srážce vlaků roztrženy obě nohy. Z nároků, uplatňovaných žalobkyní proti dráze bylo jí právoplatně přisouzeno bolestné 100.000 Kč a doživotní důchod ročních 19.400 Kč. V žalobě, o níž tu jde, domáhala se žalobkyně přisouzení náhrady 60.000 Kč za zohyždění. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Dovolání, opírající se o dovolací důvody čis. 4 a 3 Šu 503 c. ř. s., směřuje, jak výslovně v něm zdůrazněno, jednak proti právnímu názoru soudu odvolacího, že nárok dle Šu 1326 obč. zák. nelze uplatňovati

samostatně (§ 503 čís. 4 c. ř. s.), jednak proti předpokladu odvolacího rozsudku, že bylo ke zmrzačení již přihlíženo při stanovení náhrady jiné, t. j. bolestného a ušlého zisku (§ 503 čís. 3 c. ř. s.). Ve směru posléze naznačeném brojí dovolatelka proti něčemu, co odvolací soud nevyšlo, neboť nikde není v napadeném rozsudku uvedeno, že bylo ke zmrzačení již přihlíženo při stanovení náhrady jiné, což by ovšem odporovalo spisům. Příslušné vývody dovolacího spisu jsou tedy bezpředmětné. Naproti tomu nutno v prvním směru dáti dovolatelce za pravdu. Nárok dle §u 1326 obč. zák. jest nárokem na náhradu hmotné škody, hrozící pro budoucnost zúžením a stížením životních možností, a liší se proto jako samostatný nárok zejména od nároku na bolestné, jímž se nahrazují utrpěné bolesti, tedy škoda nehmotná. Žádná z těchto škod nemůže býti pokládána za zahrnutu ve škodě druhé, a mají-li býti obě nahrazeny, musí obě býti požadovány. V uplatňování nároku na náhradu škody nehmotné není tedy ještě obsažen nárok na náhradu hmotné škody ze zmrzačení (srv. rozh. čís. 3322 sb. n. s.). Není tudíž bez významu výhrada, kterou žalobkyně v příčině pozdějšího samostatného uplatňování nároku dle §u 1326 obč. zák. učinila v žalobě Cg III 108/19. Opačný názor vedl by k nemožnému důsledku, že ten, kdo by chtěl požadovati náhradu za zohyzdění, musil by se vždy domáhati též bolestného, byť snad neutrpěl žádných bolestí nebo — z důvodů jakýchkoli — nechtěl využití jich k uplatnění bolestného. Než toto různé právní nazírání na věc nemůže přivoditi výsledku, příznivějšího žalobkyni. Vždyť soud odvolací uvažoval o věci i s hlediska zde naznačeného a dospěl k úsudku, že i kdyby se mělo za to, že lze samostatně vymáhati nárok dle §u 1326 obč. zák., nebylo by žalobní nárok pokládati za oprávněný. Na odůvodněnou tohoto názoru uvedl soud odvolací, že částky, jež byly žalobkyni přisouzeny již ve sporech předchozích, zejména též doživotní důchod, přiznaný jí jménem ušlého výdělků penízem 1500 Kč (nikoli 2100 Kč) měsíčně, jsou takové, že by sotva mohly doznati nějakého zvýšení i s ohledem na zohyzdění žalobkyně, a odpovídají tudíž celému stavu věci, zejména i se zřetelem na zohyzdění žalobkyně a z toho plynoucí možné dosažení lepší její existence — správně asi stížení její existence, — nehledíc ani k tomu, že žalobkyně ani netvrdila, tím méně pak dokázala, že by byla měla již možnost, získati existenci lepší, než jí byla zaručena soudními výroky.

Čís. 5776.

Rozhodnutí o prominutí let jest příslušným obecný soud nezletilcův ve věcech soudních. Jím zůstává obecný soud otcův, třeba nezletilec byl adoptován ženou. Do usnesení o prominutí let, jež bylo doručeno pouze nezletilci, jsou oprávněni stěžovati si poručnice i opatrovník.

(Rozh. ze dne 18. února 1926, R II 334/25.)